

αἱ κακίαι μετὴν αὔξεισιν τῆς ἡλικίας αὐξάνουν καὶ αὐταὶ)
*Ηπ.

*Αἰξήναν οἱ ποδῆς μας | καὶ σκεπάσαν τοῖς πομπές μας
(ὁ πλοῦτος κάμνει ὥστε νὰ παραβλέπωνται αἱ κακίαι καὶ
αὐτὰ τὰ ὀνειδή) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 22, 76. Τὸ δέντρο ὅσο
αὐξάνει, ὁ ἥσκιος τοῦ πλατένι (ὅτι ὅσον τις ἰσχυρότερος ἢ
πλουσιώτερος γίνεται, τόσον εὐεργετικώτερα ἢ ἐπίδρασις
τοῦ ἀποβαίνει) Πελοπν. (*Αρκαδ.) || *Ασμ.

Γιὰ ιδέστε τὸν ἀμάραντο σὲ τί γκρεμὸ φυτρώνει,
δίχως νερὸ ποτίζεται, δίχως ἀέρα ἀξαίνει,
μετὸν ἥλιο ποτίζεται, μετὸ φεγγάρι ἀξαίνει

*Ηπ.

Αὐτοῦ παλὺ κάρια δούλιβαν 'ς τῆς Μάρους τὸν κιβούρι.
— *Αἰξήν'τι του, πλατύν'τι του, νὰ πιάνη δυὸ νομάτους

Αἰτωλ.

Μωρὴ κοντούλλα λεμονιὰ, | κοντὴ καὶ κλαδεμένη,
πότε ἀξαινες καὶ πλατένες | καὶ ἀπόλυσες κλωνάρια;

Τζουμέρκ.

Φύτιπ'ι μι, κόρη, 'ς τὸ περιβόλι σου

ν' ἀξήνου κόρη, νὰ πλατύνου, | νὰ γίνου σὰν τὸν μπόι σου

Θράκ.

Δέντρον ἦτο 'ς τὴν αὐλή μου | γιὰ παρηγοριὰ δική μου
καὶ τὸ πότιζ' ἀπ' τὴ βρύσι | γιὰ ν' ἀξήση, νὰ καρπίση

*Ηπ.

Πότ' αὔξηουσιν καὶ τράνιφες καὶ ἀπόλυκιν κλωνάρια;

Μακεδ. || Ποίημ.

Τότε αὐξαίνει τοῦ πολέμου | ὁ χορὸς τρομακτικά,
σὰν τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀνέμου | 'ς τοῦ πελάου τὴ μοναξιά
ΔΣολωμ. 12. Μετοχ. ἀξ'μένους=μεγάλος τὴν ἡλικίαν
*Ηπ. (Ζαγόρ.) Καὶ μετβ. μεγαλύνω τι Πελοπν. (Αἴγ.):
*Αἰξάινω τὸ πανταλόνι-τὸ ροῦχο κττ. 2) Πολλαπλασιάζω-
μαι σύνηθ. : Αὐξάνει τὸ κυνήγι-τὸ ψάρι κττ. σύνηθ. Καλὲς
δουλειὲς καὶ νὰ σ' αὐξήσουν! (εὐχὴ) *Αθῆν. Αὐξαίνουσι τὰ πρά-
ματα Τῆν. Καὶ μετβ. πολλαπλασιάζω τι λόγ. κοιν. : Αὐ-
ξάνω τὴν περιουσίαν μου-τὰ πλούτη μου κττ. κοιν. *Ο Θεὸς
νὰ σ' τ' ἀξάινῃ! (ἐνν. τὰ πλούτη) *Αθῆν. || Παροιμ. Τὸ ἄ-
λογο μοναχὸ τοῦ ἀξαίνει τὴν ταγὴν του (ὅτι ἕκαστος διὰ τῶν
ιδίων αὐτοῦ προσπαθειῶν βελτιώνει τὴν θέσιν του) *Ηπ.
κ.ά. Συνών. ἀβγατένω Β 1, ἀβγατίζω Β 1.

αὔξεισι ἢ, λόγ. κοιν.

*Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αὔξεισις.

Αὔξεις, ἐπαύξεις, πολλαπλασιασμός: Μοῦ δίνουν
-μοῦ κάνουν αὔξεισι τοῦ μισθοῦ. Συνών. ἀβγάτισι 1, ἀ-
βγάτισμα 1.

αὐξητός ἐπίθ. ἀμάρτ. αὐξητὲ Τσακων. αὐξητὴ ἢ,
Στερελλ. (Λαμ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αὐξητός.

1) Ὑψημένος Τσακων. 2) Θηλ. αὐξητὴ οὐσ., παι-
διὰ ἄλματος Στερελλ. (Λαμ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγάτι-
σμα 3.

ἀύπνητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀύπνητους Μακεδ. (Σέρρ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄυπνος κατὰ τὸ ἀκοίμητος.

*Αυπνος, ὁ ἰδ.

ἀυπνία ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων. ἀυπνιά
Σάμ. κ.ά. ἀνυπνιά Σάμ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀυπνία.

1) Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ κοιμηθῇ κοιν. : Δὲν κλείνω
μάτι ἀπὸ τὴν ἀυπνία. *Υποφέρω ἀπὸ ἀυπνία. Συνών. ἀ-
γρυπνία 1, ἀυπνοσύνη. 2) *Εγρηγόρσις Σάμ. : *Α-
πόψι εἶχα ἀυπνιά, γιὰτὶ φύλαγα τοῦ λαγοῦ.

ἄυπνος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄυπνε
Τσακων. ἄνυπνος Θράκ. (Καλαμ.) Πόντ. (Κερασ.) ἄγν-

πνος Πόντ. (Κερασ.) ἄδυπνος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἄδ'πνους
Εὐβ. (Στρόπον.) ἄνυμος Μέγαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄυπνος.

1) *Ο μὴ κοιμούμενος ἢ ὁ μὴ κοιμηθεὶς, ὁ ἀγρυπνή-
σας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων. : Περνῶ τὴ
νύχτα ἄυπνος. Γύριζα 'ς τὸ κρεβάτι ἄυπνος κοιν. *Ανυπνη
μ' ἔχει (μὲ κρατεῖ ἄυπνον) Καλαμ. *Ολη νύχτα ἤμανε ἄδυ-
πνη Κονίστρ. Δὲν ἠπόρ'γι τὸν πιδὶ κ' ἤμαστε ἄδυπν' δλ' νύ-
χτα Στρόπον. *Ολη νύχτα ἔμεινα ἄνυμος *πὸ τὸ νόνο Μέ-
γαρ. Συνών. ἄγρυπνος 1, ἀκάμυστος, ἀκοίμη-
τος 1, ἀύπνητος, ἀύπνωτος, ξυπνός. 2) *Ο ὀλί-
γον κοιμώμενος, ὁ ἀρκούμενος εἰς ὀλίγον ὕπνον πολλαχ. :
Γνωμ. Χαρὰ 'ς τὸ γέρω τὸν ἄυπνο, τὸν νέο τὸν ὑπνάρη (εἶ-
ναι εὐτυχὴς ὁ μὲν γέρων κοιμώμενος ὀλίγον, ὁ δὲ νέος
πολύ, διότι τοῦτο εἶναι σημεῖον ὑγείας).

ἀυπνοσύνη ἢ, ἀμάρτ. ἀνυπνοσύνη Λεξ. Δημητρ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄυπνος.

*Αυπνία 1, ὁ ἰδ.

ἀύπνωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) κ.ά.
ἀύπνουτους *Ηπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. κ.ά. — ΙΒλαχογιάνν. ἐν
*Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 51 ἀνύπνωτος Λεξ. Δημητρ. (λ.
ἄυπνος).

*Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ύπνωτος < ὑ-
πνώω ἀμάρτ.

*Αυπνος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : *Εμειν' ἀύπνωτος ἀπόψε
Καλάβρυτ. *Εμειν' ἀύπνουτους οὐλ' τ' νύχτα Ζαγόρ. Θεσσ.
Δυὸ μέρη ἤμουν ἀνύπνωτος Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κε ὁ τοῖχος ποῦ 'ς τὰ χνούδια του καὶ 'ς τ' ἄνθη ἀναγελαί
σὰ δράκοντας ἀνύπνωτος ὀρθὸς ἐκεῖ φυλάει

ΙΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

αὔρα ἢ, λόγ. κοιν. καὶ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αὔρα.

1) *Η δροσερὰ πνοὴ τῆς πρωίας κοιν. : Ποίημ.

Νὰ ποῦ δροσόβολη | αὔρα ξυπνάει | καὶ ψιθυρίζοντας
μοσχοβολαίει | ἀπὸ τὰ ἀρώματα | τὰ αὐγερινὰ

ΔΣολωμ. 121. 2) Λεπτὴ πνοὴ ἀνέμου κοιν. : Ποίημ.

Καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζουν | μαῦρα δλόχρυσα μαλλιά
ΔΣολωμ. 18.

Καθὼς βλέπεις καὶ μαυρίζει | ἥσκιος νέου κυπαρισσιοῦ,
ἂν τὴν ἄκρη του δὲ γγίζη | αὔρα ζέφυρον λεπτοῦ
αὐτόθ. 66.

Τὰ δέντρα καὶ τὰ κύματα ποῦ κρυφομουρμουρίζουν,
οἱ αὔρες ποῦ μετὰ νερὰ καὶ τ' ἄνθη παιγνιδίζουν

ΙΤυπάλδ. Ποίημ. 109.

αὔραργά, ἰδ. αὔραιργά.

αὔριανὰ ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Θεσσαλ. Διηγ. 59.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. αὔριανός.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν ὑστεραίαν: *Ὡς τὴν ἡμέρα
τοῦ αἰ- Γιαννιοῦ, αὔριανὰ τῶν Φώτων.

αὔριανιάζω Θήρ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. αὔριανός.

Παραμένω μέχρι τῆς αὔριον: *Αμα αὔριανιάση τὸ φαεῖ,
γίνεται ἄνοστο. || Φρ. *Επῆε ν' αὔριανιάση (ἐβράδυνε, οἶονεῖ
παρέμεινες μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας).

αὔριανός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) αὔριανός
πολλαχ. αὔριονός Σύμ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. αὔριο καὶ τῆς καταλ. -ανός.

1) *Ο τῆς αὔριον κοιν. : *Η αὔριανὴ γιορτὴ-ἡμέρα κττ.
|| Φρ. Σήμερινός εἶμαι καὶ αὔριανός δὲν εἶμαι (ἄδηλον ἂν θὰ
εἶμαι ἐν τῇ ζωῇ αὔριον) κοιν. Σήμερινός καὶ αὔριονός *μαι

(ἐπὶ γέροντος εὐρισκομένου ἐγγὺς τοῦ τάφου) Σύμ. Σημερ'νοὶ καὶ αὐρισνοὶ εἴμεστα (δὲν θὰ ζῶμεν χίλια χρόνια, εἴμεθα βραχύβιοι) Ἀπύρανθ. Τὰ σημερινὰ ξέρω τα, τ' αὐριανὰ πές μου τα (ἐπὶ τετριμμένων συμβουλῶν) Λεξ. Δημητρ. Αὐτὸς εἶναι σημερινός καὶ αὐριανός (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Σύμ. Τὰ σημερινὰ νοιάζομαι, τ' αὐριανὰ ποῖός ζῇ ποῖός πεθαίνει! Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Κάλλια ἔχω τὸ σημερ'νὸ ἄβγὸ παρὰ τὴν αὐρισὴν ὀρνιθα (προτιμῶ τὰ ὀλίγα τοῦ παρόντος ἀντὶ νὰ προσδοκῶ τὰ πολλὰ τοῦ μέλλοντος) Ἀπύρανθ. Κάλλια τὸ σημερινὸ ψωμί παρὰ τὴν αὐριανὴν πίττα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 131, 205. 2) Θηλ. οὐσ., ἡ αὐριανὴ ἡμέρα κοιν.: Ἄς ξημερώσῃ ἡ αὐριανὴ καὶ βλέπουμε.

Πβ. αὐρινός, αὐριοβραδινός, αὐριοσινός, *αὐρισινός.

αὐριαργά ἐπίρρ. Κάμπ. αὐριαργὰ Σκῦρ. αὐγιαργὰ Κρήτ. Σκῦρ. αὐγιαργα Ἰμβρ. Σκῦρ. αὐραργὰ Κρήτ. αὐραγὰ Ἡπ. Κρήτ. αὐραγα Κρήτ.

Ἐκ τῆς φρ. αὐριο ἀργά. Διὰ τὸν τύπ. αὐριαργὰ ἰδ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακ. Κόντου (1909) 249 κέξ. Εἰς τοὺς τύπ. αὐγιαργὰ καὶ αὐραγὰ ἀπεβλήθη τὸ ρ τῆς ἐτέρας συλλαβῆς κατ' ἀνομοίωσιν.

Αὐριον τὴν ἐσπέραν, αὐριο βράδν ἐνθ' ἄν.: Αὐγιαργὰ θὰ ῥθῶ ν' ἀποσπερίσωμε Κρήτ. Αὐραργὰ ποῦ εἶναι σαββατόβραδον νὰ ῥθῇτε νὰ κάτσετε μιὰ ὀλεὰ αὐτόθ. Αὐγιαργὰ θὰ τὰ ξεφανερῶσωμε (θὰ ἀναγγεῖλωμεν τοὺς ἀρραβῶνας) Σκῦρ. || Ἀσμ.

Κ' εἰὼ μὲ τὸν τραουδιστὴ ἀπόψε θὰ ξωμεῖνω, ἀπόψε μόνο καὶ αὐριαργὰ καὶ ὡς τ' ἄλλο μεσημέρι Κάμπ.

Ἀπόψε μόνο καὶ αὐραργὰ δὰ νὰ μαστε ὁμάδι κα' ὕστερα ξεχωρίζομε σὰ δῆς ἐλαιᾶς τὸ λάδι Κρήτ.

Νὰ μουν ἀπόψε 'ς τὴ Μιαμοῦ καὶ αὐραγὰ 'ς τὸ Γρότο καὶ ἀδιβραγὰ 'ς τὸ Χάρακα τὸ μυρισμένο δόπο αὐτόθ. Συνών. αὐριοψε.

αὐρινός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ.) αὐρ'νός Θράκ. Σάμ. σαυρινός Καππ. (Σίλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. αὐρινός. Ὁ τύπ. σαυρινός ἴσως κατὰ τὸ σημερινός.

1) Αὐριανός 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ.): Ποίημ.

Θέ μου, ξημέρωσέ τηνε τὴν αὐρινὴν τὴ μέρα, θὰ μᾶς θυμᾶτ' ἡ Ἀρβανιτὰ καὶ θὰ τὴν τρώῃ ἡ ζήλεια ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,183. 2) Θηλ. οὐσ., αὐριανός 2, ὁ ἰδ., Καππ. (Σίλ.) Πελοπ. (Καλάμ.): Σαυρινὴ βράδν (αὐριον τὸ βράδν) Σίλ. Καλὴ νύχτα, καλὴ αὐρινὴ (ἀποχαιρετισμός) Καλάμ.

αὐριο ἐπίρρ. αὐριον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) αὐριο κοιν. καὶ Πόντ. (*Οφ.) αὐριον βόρ. ἰδιώμ. αὐριο πολλαχ. αὐριον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. αὐρζο Σκῦρ. αὐρτζο Νίσυρ. αὐρζιον Ρόδ. αὐρζιο Ρόδ. αὐριγιο πολλαχ. αὐριγιον Ἡπ. Θάσ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. αὐερζιο Χίος αὐιρζο Κάλυμν. αὐιρτζο Ἀστνπ. ἄριον Μεγίστ. ἄριο Μεγίστ. ἄρκον Κύπρ. αὐκον Κύπρ. αὐρι Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Καππ. (Σίλ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) αὐρι Καππ. (Σίλ.) αὐριν Πόντ. αὐρου Θεσσ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. αὐριον. Ἐκ τῆς συναλοιφῆς τοῦ ριο προέκυψαν οἱ εἰς -ζο, -τζο καὶ -γζο τύπ. κατὰ τοὺς

νόμους τῶν ἐκασταχοῦ ἰδιωμάτων. Εἰς τοὺς κατὰ συναλοιφὴν τύπ. ἐμφανίζεται τὸ ι μετὰ τὸ ρ ἢ πρὸ αὐτοῦ ὡς συνοδίτης φθόγγος διὰ τὴν συνεκφορὰν πολλῶν συμφώνων ἢ ὡς μετάθεσις: αὐριγιο- *αὐιργιο-αὐερζιο. Εἰς τὸν τύπ. αὐερζιο τὸ ερ ἔχει πρὸς τὸ ιρ καθὰ εἰς τὸν τύπ. μερι παρὰ τὸ μηρί, κερι παρὰ τὸ κηρί κττ. Οἱ τύπ. ἄρκον καὶ αὐκον προήλθον ἐκ τοῦ τύπ. αὐρκον (ἄβρκον) κατ' ἀποβολὴν τῶν συμφώνων β καὶ ρ. Διὰ τοὺς τύπους αὐριν καὶ αὐρι πβ. «τὴν ἐφαύριν» ἐν πατύρφ τοῦ 1ου π. Χ. αἰῶνος. Ἰδ. ΣΚαψωμέν. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν 1 (1939) 60.

1) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν ἐπιούσαν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.): Αὐριο πρωὶ-μεσημέρι-βράδν κττ. Αὐριο ξημερώνει Κυριακὴ-Δευτέρα κττ. Σήμερα εἴμ' ἐδῶ καὶ αὐριο φεύγω κοιν. || Φρ. Σήμερα εἴμαστε καὶ αὐριο ὄχι (ἐπὶ τοῦ ἀδήλου θανάτου ἢ τῆς βραχύτητος τῆς ζωῆς). Μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὐριο (δι' ἀλλεπαλλήλων ἀναβολῶν) κοιν. Καὶ αὐριο μέρα εἶναι (δικαιολογία διὰ τὴν ἀναβολὴν τινος εἰς τὴν αὐριον). Καλὸ αὐριο (ἐπὶ ματαίας ἀναμονῆς). Καλὴ μέρα γι' αὐριο (ἀπάντησις εἰς τὸν λέγοντα ἀνόητα ἢ ἀπαράδεκτα) πολλαχ. Αὐριο τὴν ἄλλη μέρα (μεθ' αὐριο) Πελοπ. (Κορινθ.) κ.ά. Καλὸν αὐριο! (εὐχή, ὅταν ἡ ἐπομένη ἐορτάζεται καὶ εἰρωνικῶς ἐπὶ ματαίας ἀναμονῆς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Συνών. ταχζά.

β) Εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ ποτὲ ἢ ὄχι πολλαχ.: Θὰ μοῦ δώσης χρήματα; — Αὐριο! πολλαχ. Δῶσ' μου τῶαί μέναν λ-λία μῆλα! — Ἀρκον! Κύπρ. 2) Εἰς τὸ μέλλον τὸ ἐγγὺς ἢ τὸ ἀπώτερον κοιν.: Αὐριο ποῦ θὰ γίνῃς ἄντρας κάνε ὅ,τι θέλεις κοιν. || Φρ. Σήμερο αὐριο (μετ' ὀλίγον, λίαν προσεχῶς). Αὐριο μεθαύριο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) κοιν. Αὐριον μιθαύριον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Αὐρι τ' ἄλλο τὴν ἡμέρα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πόντ. (Τραπ.) || Παροιμ. φρ. Αὐριο ἔχει ὁ Θεός (ὅταν ἀποποιῇται τις τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος μερίμνας). Αὐριο τὰ λέμε (ἀπειλὴ προσεχούσας ἀλλαγῆς τῶν πραγμάτων καὶ ἀντιστροφῆς τῶν ὅρων τῆς παρουσίας καταστάσεως) κοιν. Αὐριο κλαίνε (συγκεκαλυμμένη ἀπειλὴ μελλούσης τιμωρίας) πολλαχ. Παροιμ.

Αὐριο λούζουν τὸ γαμπρὸ καὶ τραγουδοῦν τὴ νύφη (ἐπὶ προαγγελίας μεγίστων δεινῶν) Πελοπ. (Κυνουρ.) || Ἀσμ.

Ἄς χορέψῃ το' ἄς χαρῇ | τῶρα ποῦ ναι νγὸ παιδὶ
το' ἄριον ποῦ θὰ παντρευτῇ | γι' ἀλεύρι θὰ συλλοῖστῇ
Μεγίστ.

αὐριοβραδινός ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς φρ. αὐριο βράδν.

Ὁ τῆς αὐριον ἐσπέρας: Ἡ αὐριοβραδινὴ βραδεῖα.

αὐριοσινός ἐπίθ. Ἡπ. αὐριουσ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. αὐριο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-σινός ἀποκοπείσης ἀπὸ τοῦ ψεσινός ἢ χτεσινός.

1) Αὐριανός 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): Ἡ αὐριοσινὴ ἡμέρα Ἡπ. 2) Θηλ. οὐσ. αὐριανός 2, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Νὰ μὴ μ' εὐρῇ ἡ αὐριοσινὴ! (ἀρά).

αὐριοψε ἀμάρτ. ἄρκοψες Κύπρ. αὐκοψες Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. αὐριο καὶ ὁψέ, δι' ὁ ἰδ. ψές.

Αὐριον τὴν ἐσπέραν.: Ἀρκοψες ἐν-νὰ πάμεν. Ἀρκοψες ἔχομεν χορόν. Συνών. αὐριαργά.

***αὐρισινός** ἐπίθ. αὐρισ'νός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) αὐριζ'νός Πόντ. (*Οφ. Τραπ.)

